

[Økonomi- og handelsministeren.]

dag holdes også det næste britiske ministermøde. Der er efter de seneste resultater i Bruxelles og på baggrund af beslutningen om et møde mellem den franske præsident og den britiske premierminister i Paris på torsdag skabt forventning om, at de væsentligste problemer i de britiske forhandlinger vil kunne løses inden sommerferien.

Alt i alt har forhandlingernes hidtidige forløb vist, at såfremt der opnås enighed om hovedspørgsmålene mellem Storbritannien og Fællesskaberne efter de retningslinjer, der nu tegner sig, er der udsigt til, at Danmark vil opnå rimelige og fordelagtige vilkår i forbindelse med en indtræden i De europæiske Fællesskaber. Opnås der en sådan enighed, vil der også for Danmarks vedkommende kun restere forhandlinger om specielle problemer og spørgsmål af mere teknisk karakter. Disse forhandlinger vil utvivlsomt kræve en betydelig arbejdsindsats af samtlige deltagende lande, men de vil næppe frembyde større vanskeligheder. Der er ingen grund til at tro, at forhandlingerne ikke skulle kunne fuldføres i løbet af det kommende efterår, således at det færdige resultat skulle kunne undertegnes i begyndelsen af 1972.

Det må imidlertid understreges, at forhandlingernes genstand alene er de overgangs- og tilpasningsordninger, som er nødvendige for at indpasse de nye medlemslande i det udvidede fællesskab.

Resultatet af forhandlingerne om overgangsordningerne er selvsagt af umiddelbar og væsentlig betydning for vor økonomiske situation, for vore eksportvilkår og dermed for vor betalingsbalance.

Ikke desto mindre må en vurdering af betydningen for Danmark af et eventuelt medlemskab af De europæiske Fællesskaber omfatte væsentligt mere end disse umiddelbare virkninger for vor økonomi. Debatten i Danmark har med rette beskæftiget sig med fællesmarkedets fremtidige udvikling, som er et spørgsmål af stor interesse og betydning fra et dansk synspunkt. Jeg skal derfor sige nogle ord om de planer, som foreligger med hensyn til Fællesskabernes fremtidige udvikling inden for områder som økonomisk og monetært samarbejde, landbrugs- og industripolitik.

Om det økonomiske og monetære samarbejde

traf Fællesskaberne på deres møde den 8. og 9. februar i år en beslutning. Baggrunden var bl. a. den erfaring, man gjorde i 1969, da to af EC-landene, Frankrig og Vesttyskland, ændrede deres valutakurser. Dette indebærer, at den fælles landbrugs- og handelspolitik i realiteten i en periode måtte sættes ud af kraft i forhold til disse to lande. Man erkendte, at der var grænser for, hvor langt man kunne føre det europæiske samarbejde på visse områder, samtidig med at andre områder af den økonomiske politik fortsat som hovedregel var overladt til de enkelte medlemslandes forgodtbefindende. Betalingsbalancekriser og spekulative kapitalbevægelser rammer erfaringsmæssigt snart det ene, snart det andet af de europæiske lande, og de indgreb, der foretages for at løse problemerne, går i mange tilfælde ud over samarbejdet med andre lande. Den allerseneste udvikling har endnu en gang tydeligt demonstreret behovet for et mere forpligtende samarbejde mellem de europæiske lande på den økonomiske og monetære politiksområde.

Den beslutning, man tog på rådsmødet den 8. og 9. februar, er i oversættelse givet til folketingets medlemmer, og jeg skal derfor kun omtale indholdet af den i korthed.

Først må det understreges, at vedtagelsen har form af en resolution. Heri ligger, at det er en politisk hensigtserklæring, og at vedtagelsen ikke har en bindende form. Det er vigtigt at holde sig dette for øje. Der ligger ikke i resolutionen nogen forpligtelse til at nå til enighed, endsiige at nå til enighed inden nogen bestemt dato. Samtidig med resolutionen vedtog Ministerrådet dog to konkrete beslutninger om konsultationer vedrørende den økonomiske politik og om et nærmere samarbejde på det valutariske område mellem centralbankerne.

I resolutionens indledning udtrykkes politisk vilje til i løbet af de kommende 10 år at gennemføre en økonomisk og monetær union.

Resolutionen omfatter desuden de skridt, som skal gennemføres af Rådet i form af beslutninger eller direktiver rettet til regeringerne i tiden indtil udgangen af 1973. Der kan altså ikke på dette område bruges forordninger med direkte bindende virkning for borgerne.

Resolutionen omfatter fire indbyrdes for-